

Marele standard al neprihănirii

27 septembrie 2004

Gili Cârstea

Dumnezeu a încercat, nu în puține cuvinte, să ne învețe că legea nu este altceva decât o transcriere a caracterului Său. Cu această informație prețioasă la dispoziție, oamenii ar fi ajuns repede să înțeleagă că Dumnezeu nu operează în afara cadrului neprihănirii, că El Însuși este neprihănit în conformitate cu legea, iar violența din Scriptură ar fi fost pusă repede asupra țapului pentru Azazel. Fără această informație la dispoziție, omnia cetera citește Scriptura și vede pe Dumnezeu operând conform cu fărădelegea. Ce urmează? Concluzia simplă că nelegiuirea este acceptabilă în cazuri de forță majoră. Am inventat ipoteza măsurilor de urgență. Așa a ajuns poporul lui Dumnezeu să pervertească imaginea caracterului divin până acolo încât pământul a fost acoperit de bezna necunoașterii Lui.

Pentru cercetătorul atent nu există dubii că Dumnezeu a făcut eforturi susținute în această direcție. Spiritul profetic este semănat ca un ogor cu acest motiv:

„Când era gata să ridice sanctuarul în pustie, Moise a fost avertizat: ‘Ia seama... să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte’ (Evr 8:5). În legea Sa, Dumnezeu ne-a dat modelul. Caracterul nostru trebuie construit ‘după chipul arătat pe munte.’ Legea este marele standard al neprihănirii. El este expus, în toată frumusețea și măreția lui, în viața lui Hristos” (CT 62).

Este legea standardul neprihănirii și pentru Dumnezeu? Răspunsul la această întrebare ne plasează de o parte sau de alta în conflictul dintre neprihănire și păcat, oricât ne-ar plăcea nouă să ne măgulim că servim lui Dumnezeu și iubim legea Lui. Când susținem că Dumnezeu ocolește legea în situații de urgență, dar rămâne sfânt și drept, nu facem altceva decât să îngroșăm bezna care acoperă pământul, într-o vreme când îngerul din Apocalipsa 18 așteaptă cu înfrigurare să lumineze planeta cu slava lui Dumnezeu.

A mai fost așa acum două mii de ani, când poporul ales, din oficiul înalt de păzitori ai legii, au omorât pe Fiul omului, în care frumusețea și măreția caracterului lui Dumnezeu erau expuse magistral. Ei nu au crezut că Dumnezeu poate fi un rob al neprihănirii până acolo încât să iubească pe dușmanii poporului Său. Iehova Cel din vechime nu făcuse o asemenea greșală. Un asemenea Dumnezeu doreau ei. În ciuda reproșului că „păzitorii legii nu M-au cunoscut” (Ier 2:8), savații lui Israel din toate timpurile nu au recunoscut că nu percep corect rolul legii. Ei nu au văzut strălucind pe fața lui Isus Hristos slava lui Iehova, nici nu au vrut să creadă că Tatăl care locuia în El făcea lucrările de vindecare și milă care au caracterizat întreaga Lui viață. Ei au declarat, în fața lui Pilat, că Dumnezeu locuind în Hristos este un făcător de rele.

Vedem noi astăzi că legea este marele standard al neprihănirii, singurul standard după care se măsoară dreptatea divină, și că el strălucește mai clar decât oriunde în viața lui Isus Hristos?